

důraz, jest pouhým, ničím nedoloženým dohadem. Nepochybil proto odvolací soud po právní stránce, uznáv žalovaného povinným, aby nahradil žalobkyni škodu ze zmenšené vyhlídky na zaopatření sňatkem částkou 5.000 Kč, kterou považuje i dovolací soud vzhledem ke zjištěným okolnostem za úměrnou.

Čís. 12167.

Byl-li svědek vyslechnut v první stolici dožádaným soudcem, odvolací soud pak při prvním ústním jednání vyslechl svědka přímo, a pak, odročiv jednání, při novém ústním jednání, jež se konalo před změněným senátem, přečetl svědkovu výpověď z prvního ústního jednání odvolacího, — nejde o vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

Odvolací soud nebyl však oprávněn na základě nepřímého důkazu, provedeného přečtením výpovědi svědka, zvrátiti skutkové zjištění prvního soudu, učiněné na základě přímého výsledku jiných svědků.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, Rv II 539/32.)

Žalobu o zaplacení pohledávky procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Není sice o sobě vadou odvolacího řízení po rozumu § 503 čís. 2 c. ř. s., že odvolací soud při druhém ústním líčení odvolacím neopakoval výslech svědka Nathana K-a přímo, nýbrž že se spokojil s přečtením protokolu o jeho výpovědi, kterou učinil svědek při prvním ústním jednání odvolacím před jinak složeným senátem. Svědek Nathan K. nebyl v první stolici slyšen přímo nalézacím soudem, nýbrž byl vyslechnut soudcem dožádaným. Odvolací soud mohl tudíž bez porušení zásady bezprostřednosti opakovati tento důkaz přečtením výpovědi svědka K-a z první stolice, neboť zdroj, z něhož by byl takto odvolací soud čerpal, byl by rovnocenný zdroji, jehož použil první soud. Opakoval-li však odvolací soud důkaz svědkem K-em tím způsobem, že svědka při prvním ústním jednání odvolacím znovu přímo vyslechl a že pak, odročiv toto jednání, při novém ústním jednání, jež se konalo před změněným senátem, přečetl svědkovu výpověď z prvního ústního jednání odvolacího, čerpal své přesvědčení o skutkových okolnostech, o nichž byl svědek slyšen, ze zdroje téže jakosti a váhy, z jakého čerpal své přesvědčení soud první stolice, totiž z nepřímé výpovědi svědka, jež se v podstatě shodovala s jeho výpovědí před dožádaným soudem, již měl po ruce první soud. Avšak odvolací soud pochybil tím, že na základě tohoto nepřímého důkazu, provedeného přečtením výpovědi svědka Nathana K-a, zvrátil skutkové zjištění prvního soudu, učiněné na základě přímého výsledku svědků Karla R-a a Filipa B-a, že K. váhu, o niž jde, prodal žalovanému na částečnou úhradu dluhu, který měl u žalovaného. Od-

chýliti se od tohoto skutkového zjištění prvního soudu, učiněného na základě přímého výslechu obou řečených svědků, směl se odvolací soud jen na základě přímého výslechu svědka K-a a opakovaného výslechu svědků R-a a B-a. Odvolací řízení trpí tudíž vadou, jež byla způsobilá zameziti úplné probrání a důkladné posouzení rozepře (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), pročež bylo dovolání již z tohoto důvodu vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 12168.

Soud má sice právo zkoumati platnost nařízení, nemůže však prohlásiti nařízení, provádějící zákon, k němuž byla vláda zmocněna, za neplatné proto, že nařízení zákon jen autenticky vykládá, třebas i způsobem rozšiřujícím, jen když samému zákonu neodporuje.

Zákon ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n., o užití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy.

Pod ustanovení § 9 odstavec (5) zákona, podle něhož o náhradě škody žádané zájemníky a telegrafní správou rozhoduje soud v řízení nesporném, spadá i náhrada podle § 3 odstavec (2) zákona a to nejen podle písm. c), nýbrž i náhrada podle písm. a), b).

Propadná lhůta, stanovená v § 9 odstavec (6) zákona platí i pro nároky státu (telegrafní správy), vznesené podle § 3 odstavec (2) písm. a) zákona.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, R I 854/32.)

Návrh československého státu (poštovní správy), podaný roku 1932, by bylo městu F. uloženo dáti navrhovatelce náhradu za prokopnuté kabely, soud první stolice odmítl. **Důvody:** Československý stát (poštovní správa) dozvěděl se nejpozději dne 5. listopadu 1930 o škodě, o niž tu jde. Podle § 9 odst. (6) zákona ze dne 27. ledna 1922 o užití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy, čís. 33 sb. z. a n. ustanovena k podání žádosti o náhradu k okresnímu soudu (odst. 5 tohoto paragrafu) preklusivní lhůta jednoho roku, počínajíc od doby, kdy se poškozený, t. j. jak vyplývá z doslovu předcházejícího odstavce (5) § 9 cit. zák., zájemník anebo telegrafní správa, o škodě dozvěděl. V souzeném případě byla tudíž žádost o náhradu škody způsobené na telefonním kabelu podána opožděně a bylo ji odmítnouti již z tohoto důvodu. Právní výklad, který československý stát (poštovní správa) dává ustanovení § 9 odst. (6) zák. čís. 33/1922, že totiž ustanovení odstavce (6) § 9 platí jen pro případy v § 9 odst. (1) a (3) uvedené, to jest pro případ, že jde o náhradu žádanou zájemníky, nikoliv však náhradu žádanou telegrafní správou, jest mylný, jakž vyplývá z odst. (5) tohoto paragrafu. Žadatel přehlédl souvislost těchto obou odstavců jakož i, že v (1) odstavci § 9 vl. nař. ze dne 1. února 1923 čís. 21 sb. z. a n., kde se mluví výslovně také o náhradě škody, náležející telegrafní správě, jest citován § 3 odst. (4) bod 2 a, b, c, zákona. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Napadeným usnesením odmítl první soud náhradní nárok čsl. státu pro prokopnutí kabelu podle § 9